

Boliviafamilien Norge

- ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe noen!

Sandnes, 17.11.06

Til alle Boliviafamiliens faddere

God jul og et godt nytt år!

Rapport fra rundreisen i Bolivia

Vi er tilbake fra en fantastisk tur ”Bolivia rundt”. I løpet av tre usedvanlig hektiske uker i oktober fikk vi med oss 20 av våre 21 barnehjem og dagsenter, med utgangspunkt i Cochabamba, La Paz, Sucre, Potosi og Santa Cruz.

Det eneste senteret vi ikke fikk besøkt var Tarija, som ligger helt i sør. Også dette sto på programmet, men måtte dessverre utgå da flyselskapet Varig gikk konkurs og kostet oss en reisedag. Siw Broman har derimot både besøkt og inspisert hjemmet og tatt bilder av alle barna i forkant.

Den samme Siw gjorde for øvrig en fantastisk jobb med å organisere selve turen for oss. Innenlandsfly, landtransport og hoteller – det hele ble fikset med fingerspitzgefühl og på aller enkleste måte for oss. Dermed både rakk vi over mer, og fikk konsentrert oss om det som var det viktigste, nemlig møtene med barn og bestyrere og ”inspisering” av forholdene ved hjemmene.

La det være sagt med en gang at totalinntrykket var svært oppløftende. Det er fantastisk å se hvor mye hjelpen som kommer via Boliviafamilien faktisk betyr der nede. I de fleste tilfeller er vi alene om finansieringen av hjemmene, i *alle* er vi helt vesentlige for at driften skal kunne sikres. Men til gjengjeld er det utrolig å se hvor mye man får ut av hver krone, og hvilken forskjell det gjør for barna og (for de som har) deres familier. Vi anbefaler alle faddere som har muligheten til å bli med oss en gang til å gjøre akkurat det. Det vil bli en tur som gir minner for livet! Så sett av noen uker i oktober 2008 på timeplanen allerede nå...

Bilder fra hvert enkelt hjem og senter er nå lagt ut på vår nettside www.boliviafamilien.org. Vi håper at flest mulig har anledning til å surfe innom og besøke oss!

Dere skal selvsagt også få mer detaljert informasjon her. Men med mer enn 20 hjem og sentre er det klart at dette må bli en aldri så liten avhandling. Derfor: Les gjerne det hele, men har du det travelt finner du kommentaren til akkurat ditt sted ved å se etter navnet i *fet, uthevet* skrift. Så møtes vi i neste ”kapittel”!

Ankomsten til Cochabamba var usedvanlig hyggelig og overraskende, for der sto en stor ”velkomstkomité” av smått og stort klar med blomsterkranser, klemmer og endatil fullt hornorkester! En varmere velkomst har vi aldri fått. I tillegg til alle andre inntrykk var det fantastisk å møte gamle venner igjen, så som Maria Alicia, Gloria og Mariela som alle har vokst opp i Boliviafamilien. Sjefen sjøl, Franklin Abasto, var også der – med gitaren over skulderen og offiserene ordnet i rekker. Og så Siw, selvsagt, som tok grep når tiden var inne og fikk loset en gjeng trøtte men lykkelige nordmenn til hotellet.

Lørdag morgen ble en døgnforvirret gjeng plukket opp på hotellet og kjørt gjennom byen til guttehjemmet **Oscar Ahlm**. Her fikk vi omvisning og lunch, før det ble dans og musikk på plassen utenfor. Helhetsinntrykket var meget positivt: Her var det ryddig og rent, med blide gutter og en effektiv, hyggelig major til å lede det hele. Maten var god og kom i store porsjoner, og utenfor rekkevidde av de voksnes ører fikk vi bekreftet at slik pleide det også å være i hverdagen; det første av mange eksempler på at det å kunne spansk skulle komme usedvanlig godt til nytte underveis på turen. Manglende gardiner ble skaffet til veie og utslitte tannbørster erstattet via ekstra gaver sendt med fra faddere der hjemme, og enda ble det igjen penger til spill og leker.

En kort kjøretur fra Oscar Ahlm fant vi jentene på pikehjemmet **Evangelina Booth**. I likhet med førstnevnte er dette et stort barnehjem hvor ungene bor fast. Omvisningen her viste at det nok er i trangeste laget på noen av rommene, med køyesengene stående tett – og gjerne to jenter i hver seng også, om de er små nok. Men igjen ryddig og rent, og er det noe den kvinnelige majoren her *ikke* mangler er det kustus og orden! Opp gjennom årene har vi hatt en del problemer med ledelsen på dette hjemmet, og ved minst to anledninger har de fått ”fyken”. Dagens utgave er nok mer effektiv enn godt likt, men enkelt kan det jo ikke være å skulle holde orden på 60 spinnville jenter... Det forsto vi jo selv når vi lastet to busser fulle og tok dem med i lekeparken og spanderte is og brus mens de bød på sang og dans. Men fantastisk hyggelig var det, og gleden var definitivt gjensidig.

Neste dag var satt av til fest på vårt nyåpnede **Corazon Grande Casa Baste Fanebust**. En kombinasjon av 25 års jubileum, minneseremoni for vår far, og offisiell åpning av Siws nye pikehjem, hvor de første ti småjentene allerede var på plass. Det ble en dag med musikk, dans, taler og opptredener som vi aldri vil kunne glemme. Igjen kan vi bare vise til bildene på www.boliviafamilien.org for den som vil ha et inntrykk. En ting er sikkert, her har vi alle sammen skapt et hjem å være stolte av, og et verdig minne over Papa Baste.

Vi skriver mandag 9. oktober og på dagens program sto dagsenteret **Catalina Booth**. Det er ikke mye som skal eller må sies om dette; det holder meget god (boliviansk) standard og virker svært veldrevet. Glade unger, harmonisk miljø og alt det vesentlige på plass, inklusive en PC-lab hvor alle barna i skolealder får opplæring to ganger pr. uke. På ettermiddagen fikk vi for første gang siden vi kom litt fritid, hvilket noen brukte på markedet i byen mens andre flatet ut på hotellrommet...

Tirsdag ga et hvileskjær for noen av oss, inkludert eldste bror Fanebust, som tok turen til saltørkenen Salar de Uyuni. Fantastiske inntrykk som best formidles i bilder. Minstemann Fanebust og de andre dro ut til dagsenteret **Parotani** som ligger i den uhyre fattige landsbyen med samme navn. Faktisk så fattig at den lokale butikken ikke hadde vann å selge, men kun brus, som jo er billigere. Majoren er nylig hjerneoperert for svulst, temmelig redusert og har sant og si en usikker prognose. Men han har god hjelp fra et dyktig og imøtekommende personal. Inntrykket generelt, ikke minst av barna, er at her går det på skinner.

Onsdag var det full rulle, med ikke mindre enn tre dagsenter på programmet. Først **Uspha Uspha**, som er et nytt sted vi påtok oss for et års tid siden, og hvor vi har lyktes i å fylle ”kvoten” med nye

faddere. Her var standarden mye enklere enn på de mer innarbeidede stedene vi hadde besøkt så langt. Dette har både sammenheng med at selve senteret er nytt og offiserene ferske i faget, men også at man enda ikke har fått befestet sin posisjon i et nabolag preget av mye flytting frem og tilbake, avhengig av mulighetene for arbeid. Derfor har vi også hatt flere bytter av barn her i løpet av det siste året enn det vi ønsker. Vi la vekt på at vi ønsker å se en stabilisering på det området, noe ”Frelsen” og offiseren vil gjøre sitt beste for å få til. Ellers ga senteret et positivt om enn uferdig inntrykk, og våre små ”snikintervjuer” med barna bekreftet at de trivdes og ble behandlet godt. Lese- og skriveferdighetene virket også å være brukbare blant de litt eldre barna.

Like ved Ushpa Ushpa ligger **Cali Canto**, som var Frelsens lille ”overraskelse” til oss denne gangen. Vi kjente jo til at det er tradisjon for at vi blir forespurt om å påta oss et nytt hjem ved hver rundreise... Cali Canto var en beskjeden liten murbygning uten vann og strøm i et ganske stort uteareal omkranset av en mur. Inne fant vi 15 eller så livlige småbarn, både gutter og jenter. Dette var ett av to skift, siden noen går formiddag og noen ettermiddag (slik også skolen er arrangert i Bolivia). I alt altså rundt 30 barn. Og interessant: Hjemmet har blitt startet opp av kapteinene Hastings, et ungt par fra New Zealand som selvsagt er engelsktalende og oppe og går på epost. De ga oss et meget positivt inntrykk; veldig entusiastiske og flinke med barna, og tydelig i stand til å få mye ut av lite. For det har de sannelig hatt: I det siste har de kun hatt én sponsor, nemlig en frivillig som tidligere jobbet sammen med dem og som nå sender en betydelig del av lønnen sin for å gi Cali Canto et minimum av et eksistensgrunnlag.

På spørsmål om hva man ville behøve for å få et forsvarlig budsjett var svaret 600 dollar i måneden. Litt hoderegning viser at dette er noe vi kan få til ved å skaffe faddere til barna. Vi tok derfor beslutningen der og da om at dette skal vi få til fra og med 1. januar, noe som resulterte i ukoreografert gledesdans og ditto tårer. Vi fikk også sjef Abastos aksept for at de to blad Hastings ikke skal flyttes i løpet av de neste fire årene, slik at de får den tid og ro de trenger til å bygge opp senteret. Så nå, kjære faddere, må dere hjelpe til og vise at vi ikke har tatt munnen for full!

Til slutt på en lang dag: Besøk ved dagsenteret **Huayra Khasa**. Flotte, fargesprakende opplevelser, og et velutstyrt, veldrevet sted som har alt barna behøver. Et lettelsens sukk med tanke på det dagen for øvrig har bydd på av utfordringer. Så strake veien ut til flyplassen og av gårde til La Paz, hvor tynn, kald luft og en varm velkomst ventet ved verdens lengste flystripe i 4000 meters høyde.

Torsdag og fredag var vi på ekspedisjon – slik føltes det nesten – til Titicacasjøen og Isla del Sol. Et nesten luftomt pusterom på en ellers svært så travel tur. Titicaca er verdens høyest liggende navigerbare innsjø, 3810 meter over havet, og den er *stor*. Med egen kropp som termometer anslår Øyvind og jeg – de eneste vi så som våget seg i vannet – en temperatur i underkant av 10 grader. Men utrolig vakkert er det, særlig når man står på frodige Isla del Sol og ser sjøen omkranset av de snødekte Ilimanifjellene. Finnes ikke mye i verden som slår det synet...

Lørdag 14. oktober besøkte vi guttehjemmet **Viacha**, og her opplevde vi rundturens eneste skikkelige nedtur. Kapteinparet som har overtatt er velmenende og snille, men har ikke erfaring god nok for den vanskelige oppgaven det er å skulle håndtere 50-60 gutter døgnet rundt. Det har gitt seg flere utslag. Blant annet er antallet gutter redusert til i underkant av 40, noe som er altfor lite i forhold til både kapasiteten og behovet i lokalområdet. Hygienen var for dårlig, både personlig og på rommene. Det skortet på tannstellet så vel som klesvasken. I tillegg var verken ventilasjonsanlegget eller drivhuset i drift – to betydelige prosjekt som tidligere har blitt gjennomført der. Glasstaket, derimot, fungerer ypperlig og gjør hele hjemmet mye lunere enn det tidligere var.

Når vi likevel ikke straks gikk inn for å sparke ledelsen, så skyldes det flere ting. De har uforskyldt blitt tildelt en litt for stor oppgave. De er godt likt av guttene på hjemmet. Og de er til en viss grad

blitt offer for andres ambisjoner: I etterkant virker ikke ventilasjonsanlegget særlig godt planlagt (altfor avansert på et så avsides sted), og drivhuset blir bokstavelig talt tatt av vinden hver vinter. I stedet har vi derfor satt i gang flere tiltak, som

- Bedre oppfølging, kontroll og ikke minst assistanse fra hovedkvarteret i La Paz
- Styrket bemanning (1 ekstra ”tante”)
- Økt vekt på hygiene, fra de helt enkle ting (såpe på hvert rom og toalett, nye tannbørster med jevne mellomrom) til to nye vaskemaskiner
- Økt oppfølging også fra oss her hjemme

Fra og med skolestart i februar skal hjemmet igjen være oppe i over 50 gutter, og så vil det kommende året vise om dagens ledelse med litt hjelp kan vokse med oppgaven, eller om de skal byttes ut.

Når alt dette er sagt: Guttene på hjemmet ga et veldig positivt inntrykk. En av våre medreisende faddere spanderte til gaver og fest, og vi hadde det svært hyggelig. I fotballkampen Norge-Bolivia på uteplassen ble vi fullstendig knust, og måtte gi et lynkurs i geografi og høydeforskjeller. Alt var på ingen måte bare sorgen – men det var tydelig at her finnes utfordringer å gripe fatt i.

Søndag og mandag... *Yaurichambi, Corquemaya, Lacaya, Tiuhuanacu*... På den ene siden kunne vi skrevet side opp og side ned om disse plassene, som alle ligger på karrige, fattige, fascinerende Altiplano, dvs. høyslettelandet nærmere 4000 meter over havet. Det er en helt annen verden, og vi forstår godt at for Papa Baste var dette alltid høydepunktet på turen. Fargene, menneskene, tradisjonene, naturen: Man går bare rundt og tenker at ”er jeg virkelig her?”. På den annen side: Her står tiden nesten stille, og sterkest av alt står tradisjonene og fattigdommen. På mange vis gjør det jobben ganske enkel for oss; det som har fungert vil fungere, og det vi har gjort skal vi fortsatt gjøre. De som er faddere til barn på Altiplano kan være sikre på at ikke noe sted gjør innsatsen større forskjell for det enkelte barn og familie, for her oppe skraper man sitt utkomme av den skrinne jord.

Tirsdag var vår siste dag basert i La Paz. Da tok vi for oss de tre sentrene som ligger i selve byen. Først *Refugio del Amor*, som i hovedsak kan kalles en barnehage. Her er barna veldig små (og søte!), og blir som regel bare til de begynner på skolen. Derfor har vi ikke faddere på denne plassen. Tidligere ble den finansiert fra skrappenger som kom i en gave fra Conoco Phillips. Men etter at dette tok slutt har Sjøboden Pub i Mandal tatt ansvar, og egenhendig finansiert ett års drift. Stor takk! Vi bringer hjem bilder og rapport fra hjemmet som sendes separat til Sjøboden, men driften av dette stedet er vi meget godt fornøyd med. Det samme gjelder i høyeste grad også *El Tejar* og *Achachicala*. Gerd Dahlin, som har vært med oss fra starten for 25 år siden, har en trygg hånd om både El Tejar og distriktet for øvrig, og det vi så ved besøk var stort sett bare positivt. El Tejar ønsket å takke spesielt for pengene vi hadde skaffet for å tette taket som hadde vært lekk over lengre tid. Det er nå gjort, og man satt igjen med penger nok til å friske opp fargen på hele bygget!

Onsdag 18. oktober: Vi fløy til Sucre, kjent som El Cuidad Blanca (”den hvite by”). En vakker by i spansk kolonialstil, helt annerledes enn både Cochabamba og La Paz. Her besøkte vi først dagsenteret *Pokonas*. I hovedsak en positiv opplevelse, men med noen spørsmålstegn i forbindelse med konflikter mellom enkelte av de eldre jentene og den kvinnelige lederen, som nok er noe autoritær i stilen. Akkurat det er ikke noe ukjent problem, og uten autoritet får man ikke mye kontroll over en vilter barneflokk. Men det går en selvsagt en grense. Den var man ikke i nærheten av på *Batallon Colorados*, hvor det var full harmoni over hele linjen. Det fikk eldstebror Fanebust også bekreftet av sin faddersønn Grover Victor under en hyggelig men altfor kort prat i trappen der...

Dagen etter var det tidlig utfart for en lang og til tider halsbrekkende kjøretur fra Sucre til Potosi, som er verdens høyeste beliggende by, 4200 meter over havet. På dette tidspunktet var vi imidlertid så godt akklimatiserte at høyden ikke var plagsom på noen måte. I stedet kunne vi nyte byens slitte sjarm, inklusive besøk hos borgermesteren som med pondus presiderer over sine 130.000 innbyggere. Dette var en gang Sør-Amerikas største og rikeste by, på grunn av de fantastiske forekomstene i Cerro Rico, ”det rike fjellet” og eksporten både av disse og av mynter til Europa. Den dag i dag er det fortsatt en viss drift. I bytte mot en tusenlapp i måneden – en lønn som er det dobbelte av det mange andre tjener – må stakkarene der inne ta til takke med en forventet levetid på 40 år før det går med dem og lungene deres som med anslagsvis 8 millioner slaver og indianere (enten/eller, både/og) i de fem foregående århundrer.

I Potosi har vi dagsenteret *Maria Christina*. Lite og trangt, men godt og kyndig drevet og med barn som strålte fra vi kom til vi reiste. Her fant vi to jenter med hendene og ansiktene fulle av vorter, ba om at behandling og betalte for dette. Historien deres kan illustrere hvordan mange kommer til våre dagsenter eller barnehjem: For ett års tid siden døde faren, som var gruvarbeider. Moren satt igjen med syv barn som hun ikke hadde mulighet til å forsørge. Etter noen måneder forsvant hun bare – ingen vet hvor. Tilbake satt barna, og de to eldste på 15 og 14 forsøkte etter beste evne å ta vare på sine yngre søsken. Heldigvis ble Frelsesarméen klar over situasjonen, og de fem yngste fikk plass på vårt dagsenter. Der får de oppfølging, mat og klær – og behandling når de nå ble syke.

Fredag går reisen til Santa Cruz, noe som nærmest er et svalestup med tanke på flyturen; ned til 400 meter over havet, til 30 varmegrader og tung, fuktig luft. Kombinert med tempoet vi hadde hatt så langt ga dette en slakk gjeng, og opplevelsestrangen fikk hard konkurranse med kjølige, luftkondisjonerte hotellrom. Men det siste besøket på et dagsenter, *Primero de Mayo*, var igjen en definitiv opptur. Hjemmet er for et ”mønsterbruk” å regne. Drevet av et fantastisk energisk, hyggelig og humoristisk par – el Capitan og la Capitana – og med barn som var de mest kontaktsøkende og livlige på hele turen. Annet er ikke å forvente, for kulturen i Santa Cruz er kjent for å være ganske annerledes enn hos de mer reserverte menneskene på høyslettene. Men du verden så moro!

Nye faddere søkes...

For de av dere som ikke leste hele reisebeskrivelsen ovenfor: Boliviafamilien har tradisjonen tro påtatt seg driften av et nytt dagsenter. Cali Canto heter det, og det drives av paret Hastings fra New Zealand. Vi trenger ca. 30 faddere, og har pr. i dag rundt halvparten av disse ”på lager”. Det klarer vi fint. Det vil si: Det klarer *dere* fint! ☺ Spør noen dere kjenner, vis dem nettsiden vår, og dere er delaktige i at 30 fattige barn i Bolivia får et nytt og bedre liv. Husk at vi har den frivillige verdens beste salgsmoment: Ikke én krone i administrasjon, fullt innsyn på giverkonto, og Frelsesarméen som samarbeidspartner.

En annen ting er jo at vi alltid har behov for nye faddere på grunn av en viss naturlig avgang. Ingen av oss blir yngre, vet dere, og når vi tar himmelsprekken (som fadder har du løst billett, det har vi Gerd Dahlin og Frelsens ord på!) må noen som blir igjen her nede ta over den månedlige betalingen.

...og nye sponsorer

Vi fikk tilbakemelding av aller beste sort fra Sjøboden i Mandal når vi sist gikk ut og søkte sponsor. Det er vi svært takknemlige for! Men de har allerede flere fadderbarn i tillegg, og vi kan selvsagt ikke kreve at de egenhendig fortsetter å finansiere *Refugio del Amor* (”Der hvor kjærligheten beskytter deg”). Det samme gjelder *Corazon Grande Casa Baste Fanebust*. Her har vi fullt opp med faddere, men fordi det er et pikehjem hvor barna bor fast, 24 timer i døgnet, så er ikke 200 kroner i måneden i ytterst velkomne fadderpenge pr. barn nok til å dekke hele driften.

Hvor mye man må gi som sponsor? Etter evne. Vi har ikke bedre svar enn det, for alt hjelper. Men *totalbudsjettet* for Refugio del Amor burde være på ca. 800 dollar i måneden (ca. 5.000 kroner), mens det for Casa Baste vil være ca. 1.500 dollar (kr 10.000).

Prosjekter vi har på gang

Det er fortsatt ting å gjøre på Casa Baste før alt er på plass, så vi er litt forsiktige med å sette i gang andre større saker det neste halve året. Men noe er det alltid:

- Jul i kvinnefengselet i Cochabamba. En flott tradisjon som vi må fortsette! Bare tanken på at uskyldige barn må feire jul i fengsel under de usleste forhold gjør oss rasende. Det er ikke all verden vi kan gjøre med denne urettferdigheten, men vi vet hvor mye både barna og mødrene setter pris på vårt årlige selskap med gaver, fest og underholdning. Det er flere innenfor murene enn noensinne, og Siws ønske for prosjektet er USD 2.000 (ca. kr 13.000). Penger til dette settes inn på fadderkonto som vanlig og merkes med ”Jul i fengselet”.
- Sko til barna på Lacaya. Vi så med selvsyn behovet for dette, med kalde tær som vokser ut av avklypte, gamle sko. Og vi vet at noen faddere allerede har grepet fatt i saken.
- Frost- og solskader hos barna på Altiplano. Veldig utbredt; mange som ellers ser friske og sunne ut er nesten svarte i kinnene. Vi søker medisinsk assistanse for å finne ut hva vi eventuelt kan gjøre i denne sammenheng. Skal vi få dette til er vi avhengig av en *enkel* løsning som selvsagt heller ikke bør koste for mye.
- Sikring av trapp på Tiahuanacu. Boliviansk byggeskikk er ikke helt som vår. Her har man bygget på en etasje og laget en trapp – helt uten rekkverk... Liten kostnad.
- Septiktank og brønn på Yaurichambi. I dag går dusj og do rett i et hull i bakken...

Husk: Fadderpengene går utelukkende til *driften* av barnehjem og dagsenter, samt til gaver til barna ved jul og bursdag. Prosjektmidler må vi få annetsteds fra – med deres hjelp. Man får selvsagt både budsjett i forkant og full rapport i etterkant for arbeidet som er gjort, inkludert bilder, og skattefradrag for prosjektmidlene kan også ordnes.

Vi har mange å takke for prosjektstøtte også i halvåret som har gått. Privatpersoner er vi forsiktige med å dra frem, men Bamsebu barnehage, Teinå skole og foreningen OneWish vil vi spesielt nevne. Og så vet i om flere som har planer for tiden frem til jul... ☺

Julepresanger

Etter hundrevis av glade barneansikter og varme klemmer kan man med sikkerhet si at Fanebustene har fått ta julen på forskudd i år. Men vi hadde også med oss gaver, og så hvor lite som skal til for å få barneøyne til å stråle. Så for de som lurer på om de er for sent ut til å sende gave til jul: Nei da, men få det gjort fort! **Husk BFN-nummer og å skrive ”julegave”, og sett pengene inn på fadderkonto som vanlig.** Samme fremgangsmåte benyttes ved bursdagspresanger.

Alt man kan kjøpe i Norge finnes også å få kjøpt i Bolivia (jo da, også sardiner og røkelaks), og som regel *mye* billigere. Å sende penger er derfor langt å foretrekke fremfor å sende presanger man har *kjøpt* her hjemme (vi uthever kjøpt; alle liker jo å få noe andre barn har laget). I tillegg bidrar man på denne måten til å skape økonomisk aktivitet i Bolivia, hvor den jo behøves langt mer enn her hos oss. Det hersker ingen varemangel i Bolivia; man mangler kun penger til å kjøpe varene!

La ribbefettet disse...

Da, folkens, ringer vi for vår del med bjellene og går slutten på dette brevet i møte. I følge handelsstanden har også adventstiden begynt (de opererer vel med elleve uker). Dem om det – i vår familie er det bare de minste som får presanger, gudskjelov. Men uansett hvordan du takler julestria, så håper vi at du også får tid til litt fred og ettertanke, og til å ha det hyggelig med noen du er glad i.

Husk da at langt og lengre enn langt borte, i et land du kanskje aldri har vært, der sitter det noen som er veldig glade for at akkurat du er til. Et lite menneske som trenger deg. Men kanskje også et lite menneske som *du* behøver?

Vennlig hilsen
Boliviafamilien Norge

Frode Fanebo
Frode og Øyvind Fanebust

PS:

Husk nettsiden www.boliviafamilien.org hvor du finner bilder fra alle hjemmene og rundreisen, og ellers annet nytt gjennom året. Registrerer du også eposten din får du oppdatering fra oss når ting skjer...

PSS:

Det er en overveldende tanke, men like fullt et faktum at alt dette vi nå har sett og fortalt fra er resultatet av at én mann for 25 år siden besøkte sitt fadderbarn og fant ut at ”her må noe gjøres”. Siden har *mange* bidratt til å gjøre Boliviafamilien til langt mer enn Papa Baste noen gang hadde tenkt. Men en ting kan man lære av dette: ***Aldri tro det ikke nytter!***

- ingen kan hjelpe alle, men alle kan hjelpe noen!